

“सम्मान सहित पास हुनको लागि सर्व खजानाहरूको खातालाई जम्मा गरेर सम्पन्न बन”

आज बापदादा कुन सभालाई देखिरहनु भएको छ ? आजको सभामा हरेक बच्चाहरू हाइएस्ट र अविनाशी खजानाहरूबाट रिचेस्ट छौ । दुनियाँवाला जति नै रिचेस्ट (धनवान्) हुन् तर एक जन्मको लागि रिचेस्ट हुन् । एक जन्म पनि रिचेस्ट रहन्छन् या रहँदैनन्, यो पनि निश्चित छैन । चाहे जति नै रिचेस्ट यस दुनियाँमा होस् तर एक जन्मको लागि । तिमीले त निश्चय र नशाले भन्छौ— हामी अनेक जन्म रिचेस्ट हुन्छौ किनकि तिमीहरू सबै अविनाशी खजानाहरूले सम्पन्न छौ । तिमीहरू सबैले जान्दछौ— हामी यस समयको पुरुषार्थद्वारा एक दिनमा पनि धेरै कमाई गर्नेवाला हौं । जान्दछौ— एक दिनमा तिमीले कति कमाई गर्छौ ? हिसाब जान्दछौ नि ! गायन गरिएको छ, अनुभव छ— एक कदममा पदम । त्यसैले एक दिनमा बाबाद्वारा, बाबाको ज्ञानद्वारा, यादद्वारा हर कदममा पदम जम्मा हुन्छ । त्यसैले सारा दिनमा जति पनि कदम यादमा उठाउँछौ, त्यति पदम जम्मा गर्छौ । त्यसैले यस्तो कमाई गर्ने, खजाना जम्मा गर्ने विश्वमा कोही होला ! छ र ? विश्वमा चक्कर लगाएर आऊ, तिमी सिवाय यति जम्मा कसैले गर्न सक्दैन । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यस श्रेष्ठ स्मृतिमा रहने गर— हामी आत्माहरूको भाग्य परम आत्माद्वारा यस्तो श्रेष्ठ बनेको छ ।

आफ्नो खजाना त जान्दछौ नि ! समयको खजानालाई पनि जान्दछौ— यस संगमयुगको समय कति श्रेष्ठ छ, जो प्राप्ति चाह्यो त्यो अधिकारी बनेर बाबासँग लिइरहेका छौ । सर्व अधिकार प्राप्त गरिसक्यौ हैन ? एक-एक श्रेष्ठ संकल्प कति ठूलो खजाना हो, समय पनि ठूलो खजाना हो, संकल्प पनि ठूलो खजाना हो । सबै शक्तिहरू ठूलो भन्दा ठूलो खजाना हुन् । एक-एक ज्ञान रत्न कति ठूलो खजाना हो । हरेक गुण कति ठूलो खजाना हो । दुनियाँले पनि मान्छन्— श्वाँसों श्वाँस यादद्वारा श्वाँस सफल हुन्छ । तिमीहरू सबैको श्वाँस सफलता स्वरूप छ, व्यर्थ छैन । हर श्वाँसमा सफलताको अधिकार समाहित छ । बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई सर्व खजाना एकनाश दिनुभएको छ । सम्पूर्ण पनि दिनुभएको छ र समान पनि दिनुभएको छ । कुनैलाई एक गुणा, कुनैलाई दश गुणा, कुनैलाई १०० गुणा... यस्तो दिनुभएको छैन । दिनेवाला दाताले एक-एक बच्चाको सर्व खजाना ब्राह्मण बन्नासाथ समान रूपमा दिनुभएको छ । तर खजानालाई कति जम्मा गर्छन् या गुमाउँछन्, यो हरेकमा भर पर्छ । हरेकले चेक गर्नु छ— मैले सारा दिनमा कति जम्मा गर्छु या गुमाउँछु ? चेक गर्छौ ? चेक अवश्य गर्नु छ किनकि एक जन्मको लागि होइन, हर जन्मको लागि हो । अनेक जन्मको लागि जम्मा हुनुपर्छ । जम्मा गर्ने विधि थाहा छ ? धेरै सहज छ । केवल बिन्दु लगाउँदै जाऊ । बिन्दु याद छ भने जम्मा हुन्छ । जस्तै स्थूल खजानामा पनि एकसँग बिन्दु (शून्य) लगाउँदै गयो भने बढ्दै जान्छ हैन ! त्यस्तै आत्मा पनि बिन्दु, बाबा पनि बिन्दु र ड्रामामा जे बितिसक्यो त्यो पनि फुलस्टप अर्थात् बिन्दु । यदि हर खजानालाई बिन्दु रूपद्वारा याद गन्यौ भने जम्मा हुँदै जान्छ । अनुभव छ हैन ! बिन्दु लगायो अर्थात् व्यर्थबाट जम्मा हुँदै जान्छ । बिन्दु लगाउन आउँछ ? कति पटक यस्तो हुन्छ— कोसिस गर्छौ बिन्दु लगाउने तर बिन्दुको सट्टा लामो रेखा खिचिन्छ ? बिन्दुको सट्टा प्रश्न चिन्ह हुन जान्छ, आश्चर्यको चिन्ह लाग्छ । त्यसैले जम्माको खाता बढाउने विधि हो बिन्दु र गुमाउने बाटो हो लामो रेखा खिच्नु, प्रश्न चिन्ह लगाउनु, आश्चर्यको मात्रा

२०७३ कार्तिक २८ आइतबार १३-११-२०१६ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिभाइज ३०.११.९९ मधुवन लगाउनु। सहज के छ ? बिन्दु छ हैन ! विधि धेरै सहज छ— स्वमान र बाबाको याद तथा व्यर्थलाई पूर्व विराम लगाउनु।

बापदादाले पहिले पनि भन्नुभएको छ— सधैं अमृतबेला आफूले आफैंलाई तीन बिन्दुको स्मृतिको तिलक लगायौ भने एउटा खजाना पनि व्यर्थ जाँदैन। हर समय, हर खजाना जम्मा हुँदै जान्छ। बापदादाले सबै बच्चाहरूको हर खजानाको जम्माको चार्ट हेर्नुभयो। त्यसमा के देख्नुभयो ? अहिलेसम्म पनि जम्माको खाता जति हुनुपर्ने हो, त्यति छैन। समय, संकल्प, बोली व्यर्थ पनि जान्छ। चल्दा-चल्दै कहिलेकाहीं समयको महत्त्व इमर्ज रूपमा कम हुन्छ। यदि समयको महत्त्व सदा याद रहेमा, इमर्ज रहेमा समयलाई अझै बढी सफल बनाउन सक्छौ। सारा दिनमा साधारण रूपले समय जान्छ। गलत त होइन तर साधारण। यसरी नै संकल्प पनि नराम्रो चल्दैन तर व्यर्थ चल्छ। एक घण्टाको चेकिंग गर, हर घण्टामा समय या संकल्प कति साधारण जान्छ ? जम्मा हुँदैन। फेरि बापदादाले इसारा पनि दिनुहुन्छ, तर बापदादालाई पनि दिलासा धेरै दिन्छन्। बाबा, थोरै मात्र संकल्प हो, भइहाल्छ। बाँकी छैन, संकल्पमा थोरै चल्छ। सम्पूर्ण भइहाल्छ। ठीक भइहाल्छ। अहिले नै अन्त्य समय कहाँ आएको छ र, थोरै समय त बाँकी छ नि। समयमा सम्पन्न भइहाल्छ। तर बापदादाले पटक-पटक भन्नुभएको छ— जम्मा धेरै समयको हुनुपर्छ। यस्तो होइन— जम्माको खाता अन्त्यमा सम्पन्न गर्नेछौ, समय आउँदा बन्नेछौ ! धेरै समयको जम्मा भएको धेरै समय चल्छ। वर्सा लिनमा त सबैले भन्छन्— हामी त लक्ष्मी-नारायण बन्छौं। यदि हात उठाउन लगाउने हो भने त्रेतायुगी बन्छौ ? कसैले हात उठाउँदैन। लक्ष्मी-नारायण बन्छौ भनेमा सबैले हात उठाउँछन्। यदि धेरै समयको जम्माको खाता छ भने पूरा वर्सा मिल्छ। यदि थोरै मात्र जम्मा छ भने पूरा वर्सा कसरी मिल्छ ? त्यसैले सर्व खजानालाई जति जम्मा गर्न सक्छौ, त्यति अहिलेबाट जम्मा गर। हुनेछ, आउनेछु... नेछु नेछु नगर। “गर्नु नै छ”— यो हो दृढता। अमृतबेला बस्दा राम्रो स्थितिमा बसेका छौ भने मनमनै धेरै प्रतिज्ञा गर्छौं— यो गर्नेछु, यो गर्नेछु। कमाल गरेर देखाउनेछु... यो त राम्रो कुरा हो। श्रेष्ठ संकल्प गर्छन् तर बापदादा भन्नुहुन्छ— यी सबै प्रतिज्ञाहरूलाई कर्ममा ल्याऊ। केवल प्रतिज्ञा नगर, जति पनि प्रतिज्ञा गर्छौ, त्यो मन-वचन र कर्ममा ल्याऊ। बच्चाहरूले संकल्प धेरै राम्रा-राम्रा गर्छन्, बापदादा त्यतिबेला खुशी हुनुहुन्छ किनकि हिम्मत त राख्छन् नि। यो बन्नेछु, यो गर्नेछु... हिम्मत धेरै राम्रो राख्छन्। त्यसैले हिम्मतमा बापदादा खुशी हुनुहुन्छ। तर जब कर्ममा आउनुपर्ने हुन्छ अनि कहिलेकाहीं मात्र हुन्छ। प्रतिज्ञा गर्न धेरै सहज छ। तर कर्ममा ल्याउनु अर्थात् प्रतिज्ञा पालन गर्नु। प्रतिज्ञा गर्नेवाला त धेरै छन् तर पालन गर्नमा नम्बरवार हुन्छन्। त्यसैले संकल्प र कर्मलाई, प्लान र प्राक्टिकल दुवैलाई समान बनाऊ। बनाउन सक्छौ हैन ? व्यापारीहरू आएका छन्। व्यापारीले व्यापार गर्न त जानेका छौ नि ! जम्मा गर्न आउँछ नि ! इन्जीनियर र वैज्ञानिकले पनि प्राक्टिकलमा काम गर्छन्। र, जो ग्रामीण छन्, बापदादाले उनीहरूलाई रूलर (शासक) भन्नुहुन्छ किनकि यदि यो सेवा गरिएन भने कोही पनि चल्न सक्दैन। त्यसैले तीनै विंग जो आएका छौ, सबै कर्म गर्नेवाला हो। केवल भन्नेवाला होइनौ, गर्नेवाला हो। सबै प्रतिज्ञालाई कर्ममा ल्याउने आत्मा हो नि ! या केवल प्रतिज्ञा गर्नेवाला हो ? प्रतिज्ञा गर्ने समय त बापदादालाई हिम्मत देखाएर खुशी गरिदिन्छन्। बापदादाको पासमा हरेक बच्चाहरूको प्रतिज्ञाहरूको फाइल छ। वहाँ (वतनमा) प्रतिज्ञाको फाइल राख्नको

२०७३ कार्तिक २८ आइतबार १३-११-२०१६ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिभाइज ३०.११.९९ मधुवन लागि दराज वा स्थानको त कुरा हुँदैन। कहिलेकाहीँ बापदादाले आफ्नो अलौकिक टी.वी. अचानक खोल्नुहुन्छ। सधैं खोल्नुहुन्न, कहिलेकाहीँ खोल्नुहुन्छ। त्यसमा सबै सुनिन्छ। जो आपसमा बातचित गर्छौं, त्यो पनि सुनिन्छ। त्यसैले बापदादा भन्नुहुन्छ— व्यर्थलाई जम्माको खातामा जम्मा गर।

ब्राह्मण अर्थात् अलौकिक। ब्राह्मण जीवनको महत्त्व धेरै ठूलो छ। प्राप्ति धेरै ठूलो छ। स्वमान धेरै ठूलो छ र संगमको समयमा बाबाको बन्नु यो ठूलो भन्दा ठूलो पदमगुणा भाग्य हो। त्यसैले बापदादा भन्नुहुन्छ— हर खजानाको महत्त्व राख। जसरी अरूलाई भाषणमा संगमयुगको कति महिमा सुनाउँछौ। यदि तिमीलाई कुनै टपिक दिइयो, त्यसमा संगमयुगको महिमा गन्यौ भने कति समय गर्न सक्छौ? एक घण्टा गर्न सक्छौ? टिचरहरूले भन। जसले गर्न सक्छौ, उनले हात उठाऊ। जसरी अरूलाई महत्त्व सुनाउँछौ। महत्त्व जान्दछौ धेरै राम्रो हो। बापदादा यस्तो भन्नुहुन्न— जानेका छैनौ। जब सुनाउन सक्छौ भने जान्दछौ तब त सुनाउँछौ। केवल के हुन्छ? मर्ज हुन जान्छ। इमर्ज रूपमा स्मृति रहोस्— त्यो कहिले कम हुन जान्छ, कहिले बढी। त्यसैले आफ्नो ईश्वरीय नशा इमर्ज राख। म त भइसकेँ... यस्तो होइन। यथार्थमा हुँ... यो इमर्ज रूपमा होस्। निश्चय छ तर निश्चयको निशानी हो रूहानी नशा। सारा समय नशा रहोस्। रूहानी नशा— म को हुँ! यो नशा इमर्ज रूपमा भयो भने हर सेकेण्ड जम्मा हुँदै जान्छ।

त्यसैले आज बापदादाले जम्माको खाता हेर्नुभयो। यसैले आज विशेष अटेन्शन दिलाइरहनु भएको छ— समयको समाप्ति अचानक हुनु छ। यो नसोच— थाहा त भइरहन्छ, समयमा ठीक भइहाल्छु। जसले समयको आधार लिन्छ, समयले ठीक गरिदिनेछ, या समयमा हुनेछ.... उनीहरूको टिचर को भयो? समय या स्वयं परम आत्मा? परम आत्माबाट सम्पन्न बन्न नसकेर समयले सम्पन्न बनायो भने उसलाई के भन्ने? समय तिम्रो शिक्षक हो या परमात्मा तिम्रो शिक्षक हुनुहुन्छ? ड्रामा अनुसार यदि समयले तिमीलाई सिकाउँछ या समयको आधारमा परिवर्तन हुन्छौ भने बापदादाले जान्नुहुन्छ— प्रारब्ध पनि समयमा मिल्छ किनकि समय टिचर हो। समयले तिमीलाई प्रतीक्षा गरिरहेको छ, तिमीले समयको प्रतीक्षा नगर। ऊ रचना हो, तिमी मास्टर रचयिता हो। रचयिताको प्रतीक्षा रचनाले गरोस्, तिमी मास्टर रचयिताले समयको प्रतीक्षा नगर। मुश्किल के नै छ र? सहजलाई स्वयं नै मुश्किल बनाउँछौ। मुश्किल छैन, मुश्किल बनाउँछौ। बाबाले भन्नुभएको छ— जुन कुराले भारी हुन्छ, त्यो बोझ बाबालाई देऊ। त्यो दिन आउँदैन। बोझ उठाउँछौ पनि, फेरि थाक्छौ पनि। अनि बाबासँग गुनासो पनि गर्छौं— के गरूँ, कसरी गरूँ...! आफूमाथि बोझ उठाउँछौ किन? बाबाले अफर गरिरहनु भएको छ— आफ्नो सबै बोझ बाबालाई अर्पण गर। ६३ जन्म बोझ उठाउने बानी परेको छ नि! त्यसले आदतको कारण बाध्य हुन्छौ, त्यसैले मेहनत गर्नुपर्ने हुन्छ। कहिले सहज, कहिले मुश्किल। या त कुनै पनि कार्य सहज हुन्छ या मुश्किल हुन्छ। कहिले सहज कहिले मुश्किल किन? कुनै कारण त होला नि! कारण हो— आदतले बाध्य हुन्छौ। बापदादालाई बच्चाहरूको मेहनत— यही सबैभन्दा ठूलो कुरा लाग्छ। राम्रो लाग्दैन। मास्टर सर्वशक्तिमान् अनि मुश्किल? टाइटल आफूलाई के दिन्छौ? मुश्किल योगी या सहज योगी? नत्र आफ्नो टाइटल चेन्ज गर— हामी सहज योगी होइनाँ। कहिले सहजयोगी हौं, कहिले मुश्किल योगी। योग हो नै के? केवल याद गर्नु छ नि। शक्तिशाली योगको सामुन्ने मुश्किल हुनै सक्दैन। योग लगनको अग्नि हो।

२०७३ कार्तिक २८ आइतबार १३-११-२०१६ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिभाइज ३०.११.९९ मधुवन

अग्निले जस्तोसुकै मुश्किल चीजलाई परिवर्तन गरिदिन्छ । फलाम पनि मोल्ड हुन्छ । यो लगनको अग्निले के मुश्किललाई सहज गर्न सक्दैन ? कति बच्चाहरूले धेरै राम्रो-राम्रो कुरा सुनाउँछन्, बाबा के गर्ने वायुमण्डल यस्तो छ, साथी यस्तो छ । हंस, बकुल्ला हौं, के गर्ने पुरानो हिसाब-किताब छ । कुरा धेरै राम्रो-राम्रो भन्छन् । बाबा सोध्नुहुन्छ— तिमी ब्राह्मणहरूले कुनचाहिँ ठेक्का उठाएका छौ ? ठेक्का त उठाएका छौ विश्व परिवर्तन गर्छौ भनेर । जसले विश्व परिवर्तन गर्छ, उसले आफ्नो मुश्किललाई मेटाउन सक्दैन ?

त्यसैले आज के गर्नेछौ ? जम्माको खाता बढाऊ । जो सहज योगी भन्छौ, त्यो अनुभव गर्नेछौ । कहिले मुश्किल कहिले सहज, यसमा मज्जा छैन । ब्राह्मण जीवन हो आनन्दको । संगमयुग हो आनन्दको युग । बोझ उठाउने युग होइन । बोझ उतार्ने युग हो । त्यसैले चेक गर, आफ्नो तकदिरको तस्वीर ज्ञानको ऐनामा राम्रोसँग हेर । बुझ्यौ ? अच्छा !

चारैतिरका सर्व खजानाहरूको मालिक बच्चाहरूलाई, सदा मुश्किललाई सेकेण्डमा परिवर्तन गर्ने सदा सहजयोगी, सदा संकल्प, समय, बोली, कर्मलाई श्रेष्ठ बनाउने, सदा बचतको खाता बढाउने, सदा मनको मालिक, मन-बुद्धि-संस्कारलाई अर्डरमा चलाउने, यस्ता स्वराज्य अधिकारी बच्चाहरूलाई, चाहे देशमा छन्, चाहे विदेशमा छन् तर दिलबाट टाढा छैनन्, यस्ता चारैतिरका बच्चाहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते ।

वरदान:- सूक्ष्म संकल्पको बन्धनबाट पनि मुक्त बनेर उच्च स्टेजको अनुभव गर्ने निर्बन्धन भव

जो बच्चाहरू जति निर्बन्धन छन्, त्यति उच्च स्टेजमा स्थित रहन सक्छन्, त्यसैले चेक गर— मनसा, वाचा वा कर्मणामा सूक्ष्ममा पनि कुनै धागो जुटेको त छैन ? एक बाबा सिवाय अरु कोही याद नआओस् । आफ्नो देह याद आयो भने पनि देहको साथसाथै देहका सम्बन्ध, पदार्थ, दुनियाँ सबै एकको पछाडि आउँछन् । म निर्बन्धन हुँ— इस वरदानलाई स्मृतिमा राखेर सारा दुनियाँलाई मायाको जालबाट मुक्त गर्ने सेवा गर ।

स्लोगन:- देही-अभिमानी स्थितिद्वारा तन र मनको हलचललाई समाप्त गर्ने आत्मा नै अचल रहन्छ ।